

Pápež sv. Pius I.

Plinio de Oliveira

12. júla 2020 ✚ Svätec týždňa ✚ Svätec na júl

Životopisné dáta:

Svätý Pius I. (140 – 155) sa narodil v meste Aquilea. Na Apoštolskom stolci vystriedal Sv. Hygina (136 – 140).

Bol priateľom sv. Polykarpa zo Smyrny a sv. Justína,

apologétu, ktorý bojoval proti gnostickej heréze, ktorá vtedy nakazila Cirkev. Svätý Pius I. požadoval najvyššiu úctu ku konsekrovaným spôsobom chleba a vína v Eucharistii. Mimoriadnym dekrétom nariadil, že ak neopatrný kňaz nechá spadnúť na zem čo i kvapku drahocennej krvi, musí konať 40 dní pokánie. Keby sa predrahá krv vyliala len na oltár a nie na zem, pokánie malo trvať 3 – 9 dní, v závislosti od vyliateho množstva.

Jeden z domov, kde predtým pôsobili sv. Peter a sv. Pavol, palác sv. Pudentiana, Pius I. premenil na kostol. Po 15-tich rokoch vlády nad katolíckou Cirkvou bol sv. Pius I. za Marca Aurelia umučený.

Komentár prof. Plinia:

Vidno, že sv. Pius I. bol pápež, ktorý vykonával svoje funkcie v dobe rímskych prenasledovaní. Patrí teda medzi tých prvých pápežov, ktorí vykonali obdivuhodné dielo vnútornej organizácie Cirkvi. Toto je veľmi dôležitý bod, ktorý historici a učenci zvyčajne prehliadajú.

Počas prenasledovania sa katolícka Cirkev naďalej organizovala, aj keď na ňu šliapali a bola zranená, dokonca aj keď vylievala krv vo všetkých svojich častiach. Po Konštantínovom dekréte, ktorý dal Cirkvi slobodu, vyšla z katakomb a bolo možné obdivovať jej úplnú a dokonalú organizáciu: mala hierarchiu, presný cirkevný zákon, všetky jej štruktúry boli už vytvorené, mala definovanú svoju liturgiu a bohatstvo vlastnej náuky. To znamená, že od chvíle, keď svätý Peter a sv. Pavol prišli do Ríma, až do okamihu, keď Cirkev opustila katakomby, sa vykonalo obrovské organizačné dielo.

Katolícka Cirkev sa objavila ako prvá entita v dejinách, ktorá si nárokovala univerzálny charakter. Dovtedy bol tento nápad absurdný. Všetky existujúce náboženstvá a iné organizácie boli ohraničené štátnymi hranicami. Cirkev si nárokovala svoju univerzálnosť prirodzene, múdro a so zdravým rozumom. Vyšla z katakomb už so svojím univerzálnym charakterom a pokračovala prirodzene, pretože už bolo všetko pripravené.

To znamená, že hoci bola obeťou prenasledovaní, nebola nimi ovládnutá. V rovnakom čase si potichu tvorila svoju veľkolepú štruktúru. Človek by si mohol myslieť, že vývoj telesnej stránky Cirkvi by sa mal uskutočňovať v období mieru a pokoja, ktoré prenasledovaní ľudia nikdy nezažívali. Opak je však pravdou.

Počas toho obdobia tí, ktorí boli v ohrození, prenasledovaní, vystavení neustálemu riziku, že budú predvedení pred rímske tribunály a odsúdení na mučenícku smrť, nikdy neprestali myslieť, modliť sa a

usilovať sa o to, aby sa Cirkev stala dokonalejšou – tu sa vyjasnil nejaký náukový problém, tam sa vylepšila istá časť liturgie, inde sa vytvoril nový zvyk. Ak uvažujeme o pokoji a mieri, je potrebné pripomenúť pokoj a mier, ktorý vnútorne prežívali mučeníci v aréne. Tento pokoj pred smrťou bol prítomný v tragickom okamihu, keď čelili šelmám a mučeniu. Bol to dôsledok duchovného stavu podporovaného katolíckou Cirkvou, ktorý ich udržiaval v stálom stave dôvery a pokoja. To tiež vysvetľuje, prečo boli schopní pokojne a v tichosti budovať, kameň po kameni, tú výnimočnú inštitúciu, ktorú postavili.

Kontemplatívny stav sa zrodil tiež v Cirkvi ako ďalší dôsledok prenasledovania. Mnoho katolíkov, utekajúcich pred prenasledovaním pohanskej rímskej ríše, našlo útočisko na púšti. Tam začali bývať izolovane, žiť život modlitby a obety, ktorý sa stal pustovníckym životom v rozjímaní.

Tu vidíme obdivuhodnú panorámu života Cirkvi v tom čase: veľký, neustále rastúci počet mučeníkov, apoštolát Cirkvi sa rozširuje do všetkých kútov sveta, jej duch uzobrania vedie k prekvitajúcemu kontemplatívne mu stavu. Bol to obdivuhodný rast a vývoj.

Za všetkými týmito hnutiami bola prítomnosť Ducha Svätého. Rímskokatolícka Cirkev je viac ako spoločnosť osôb – pápeža, biskupov, duchovných a veriacich. To je ľudský prvok Cirkvi. Existuje však aj to, čo sa nazýva duch Cirkvi. Tento duch, to je kontinuita Cirkvi – kontinuita tej istej mentality, tej istej múdrosti, tej istej viery a tej istej cnosti, ktorá nie je dielom človeka, ale nadprirodzeným faktorom: jedná sa o činnosť Ducha Svätého. Skrze jeho účinkovanie si dobrí katolíci všade vo všetkých storočiach navzájom rozumeli, vzájomne sa poznali a navzájom sa podporovali. Mali jedinú mentalitu a keď zomreli, prišli iní s rovnakým duchom a nahradili ich.

Veriaci, ktorí chápu a milujú tú istú inštitúciu, cnosť a tradíciu dnes, majú toho istého ducha a predstavujú tú istú kontinuitu. Určite ste už videli oheň v noci, keď sú plamene ľahšie viditeľné. Raz za čas z ohňa vystrelí iskra, letí vysoko a potom znova spadne do náručia horiaceho dreva. Tí dobrí katolíci, o ktorých som hovoril, sú ako tie iskry v ohni. Uprostred súčasnej krízy Cirkvi tieto iskry žiaria svetlom Cirkvi, svetlom, ktoré mala Cirkev pred koncilom, vznášajú sa a po jej obnovení jej vrátia svoje svetlo a svoju existenciu. Dúfam, že k nim patríme. Našou radosťou je byť súčasťou katolíckej Cirkvi. Čokoľvek dobré je v nás, pochádza z našej príslušnosti k nej, ktorá je chrámom Ducha Svätého.

Medzi veriacimi doby sv. Pia I. a dnešnými veriacimi existuje analógia. Dnešní dobrí katolíci netrpia krvavým prenasledovaním. Namiesto toho čelia prenasledovaniu bez krvi a sú mnohými spôsobmi týraní. Panna Mária im pomáha a oni pokračujú v budovaní – kameň po kameni – v tom istom duchu, až do tej chvíle, ktorú si vyberie na svoje oslávenie a založenie kráľovstva Panna Mária. Budúci katolíci potom uvidia, že i uprostred najhoršieho prenasledovania v dejinách, uprostred súčasnej krízy, Cirkev naďalej žila, napredovala, prinášala dobré ovocie a navyše zostala sama sebou.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/papez-sv-pius-i/>